

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

23 AUGUST

Poporul nostru sărbătorește a 13-a aniversare a eliberării României de către viteaza Armată Sovietică. Ziua de 23 August este cea mai mare sărbătoare a poporului nostru, este ziua care marchează începutul unei vieți noi pentru cei ce muncesc de la orașe și sate.

Astăzi oamenii muncii, cu îndreptățită mândrie patriotică trec în revistă marile realizări dobândite în acești ani de libertate și muncă pașnică. Țara noastră înfățișează tabloul luminos al muncii harnice și entuziaste a întregului popor muncitor care, bucurându-se de cele mai largi drepturi și libertăți, dezvoltă necontenit economia de pace pe drumul construirii socialismului. Intrată în stăpânirea poporului, industria socialistă a luat în ultimii 9 ani un mare avânt. Crește fără încetare industria grea, temelia dezvoltării întregii economii și ridicării nivelului de trai a populației; industria construcțiilor de mașini, creată în anii regimului democrat-popular, produce numeroase mașini moderne necesare reînnozirii tehnice a diferitelor ramuri industriale, tractoare și alte mașini necesare agriculturii. Se dezvoltă necontenit industria bunurilor de larg consum: industria ușoară și industria alimentară și-au largit sortimentele de articole de larg consum și produc cantități cu mult mai mari decât înainte de război.

În alianță cu clasa muncitoare, țărănimea muncitoare și-a văzut împlinit visul de veacuri, ea a fost izbăvită de jugul moșieresc; Constituția țării consfințește că pământul aparține celor ce-l muncesc. Datorită sprijinului acordat țărânimii muncitoare, în agricultură au fost obținute unele realizări însemnate.

Țărănimea muncitoare pășește cu tot mai multă încredere pe calea belșugului și fericirii, înființând noi și noi întovărășiri agricole, gospodării agricole colective, cooperative agricole de producție, etc. În unele raioane toate satele au gospodării colective.

În țara noastră cresc mereu cheltuielile statului pentru acoperirea cerințelor social-culturale ale populației, se construiesc neîncetat pentru oamenii muncii școli

de toate gradele, locuințe și cartiere muncitorești, maternități, spitale, policlinici, se lărgesc mereu rețeaua de case de naștere, cinematografe, biblioteci, cămine culturale, cluburi și instituții științifice; ale oamenilor muncii sînt casele de odihnă din cele mai frumoase regiuni ale țării.

Poporul nostru, sărbătorind ziua de 23 August își exprimă hotărîrea nestrămutată de a întări și apăra din toate puterile cuceririle vieții noi de care se bucură.

Sărbătorind ziua de 23 August, oamenii muncii își îndreaptă gîndurile pline de dragoste către marea Uniune Sovietică, eliberatoarea și sprijinitoarea țării noastre pe calea înfloririi economice și buneistării a celor ce muncesc. Oamenii muncii își exprimă hotărîrea de a apăra ca bunul cel mai prețios și de a întări necontenit prietenia indestructibilă cu marele popor

sovietic, cu China populară și cu toate popoarele lagărului democratic, strîns unite prin legăturile de colaborare economică frățescă, prin grija reciprocă pentru interesele tuturor țărilor lagărului democrat.

Poporul român sprijină fără rezerve politica externă a R.P.R., politică de menținere și consolidare a păcii, întemeiată pe principiul coexistenței pașnice și pe convingerea că nu există problemă internațională litigioasă, care să nu poată fi rezolvată pe baza înțelegerii pașnice între părțile interesate. El sprijină cererea de interdicere a armelor atomice și programul de dezarmare, prezentat de Uniunea Sovietică.

Poporul muncitor român, — harnic și priceput, talentat și entuziast făuritor al vieții noi în patria noastră liberă — sărbătorește ziua de 23 August 1957 cu încredere în viitor și pășește cu hotărîre înainte pe calea însoțită a construirii socialismului și a păcii, a făuririi buneistării și fericirii celor ce muncesc.

Școlile Bisericii

Mitropolia Ardealului are două școli de pregătire a slujitorilor altarului și stranelor. La Cluj este școala de cîntăreți și seminarul, în care se primesc absolvenți a 7 clase elementare. Școala durează 5 ani. Aici se pregătesc cîntăreții de la parohii, unii absolvenți mai buni putînd să urmeze apoi Institutul Teologic.

La Sibiu este Institutul Teologic Universitar, în care se primesc absolvenți ai seminarului și absolvenți cu diplomă ai școlilor medii (liceu), care dau un examen de diferență și un examen de primire. Aici, în patru ani de pregătire, se formează viitorii preoți din parohiile noastre.

Amîndouă școlile stau sub ocrotirea ierarhilor și sînt bine organizate. Cheltuielile de întreținere a lor sînt date de stat, care plătește personalul, dă burse și subvenții. Burse și subvenții acordă și episcopii. Așa că elevii și studenții au condiții foarte bune de studiu și formare sufletească. Pentru studiu sînt, afară de cursurile, ținute de profesori bine pregătiți, și cărțile din Bibliotecă. Iar pentru formarea sufletească sînt capelele de rugăciune, duhovnicii și profesorii, care au grijă și de purtarea elevilor și studenților.

La sfîrșitul lui iunie a.c. a avut loc încheierea cursurilor și la Seminarul din Cluj și la Institutul Teologic Universitar din Sibiu. Din darea de seamă, făcută de directorul seminarului, P. C. prof. I. Zăgreanu, s-a văzut că seminarul s-a întărit și a făcut pași mari înainte. Anul acesta sînt 30 de absolvenți, dintre cari cei mai mulți își vor continua studiile la Institutul Teologic. Aceasta arată că numărul seminariștilor a crescut și că pregătirea lor este foarte bună.

La Institutul Teologic Universitar, P. C. Păr. rector S. Vlad a arătat că Institutul acesta este „școala Mîntuitorului, școala Bisericii”, școala „apostolatului creștin”. De aceea pregătirea ce se face studenților urmărește să le lumineze mințile cu învățătura cea adevărată a Bisericii noastre și să-i facă să trăiască după îndrumarea Sf. Evanghelii. Învățătura și viața se împletesc și dau pregătirea trebuincioasă viitorului preot. Ei trebuie să iubească pe Hristos, să iubească Biserica, să iubească patria, să iubească pe om. Biserica are nevoie de preoți învățați și cu viață curată. Institutul acesta, care are aproape

Continuare în pag. 4

Strângerea legăturilor între Biserica ortodoxă română și Biserica ortodoxă sîrbă

Intre 1—11 iunie 1957 a avut loc vizita delegației Bisericii Ortodoxe Române în Republica Populară Federativă Jugoslavia, care a fost învitată de Prea Fericitul Patriarh Vichentie al Bisericii Ortodoxe Sîrbe. Din delegație au făcut parte: Prea Fericitul Patriarh Justinian, I.P.S. Lor Iustin al Moldovei, Vasile al Banatului și Firmilian al Olteniei, P.S. Teofil al Romanului, P.S. Teoctist, vicar patriarhal, P.C. Traian Belasçu, vicarul Mitropoliei Ardealului, P.C. Ioan Coman, rector al Institutului Teologic din București și P.C. Ghica Traian, consilier la Patriarhie. Delegația a fost întâmpinată la granița jugoslavă, în gara Virșeș, de I.P.S. mitropolit Nectarie și P.S. episcop Visarion, și de mulțime de preoți și credincioși români și sîrbi. Fanfarele și corurile cântau pe rînd în sîrbește și românește. I.P.S. mitropolit Nectarie salută delegația noastră în numele Patriarhului Vichentie și al Bisericii Ortodoxe Sîrbe. Prea Fericitul Patriarh Justinian mulțumește și spune că această vizită va întări legăturile dintre cele două Biserici ortodoxe surori. La Belgrad, delegația e primită de Prea Fericitul Patriarh Vichentie, de membrii Sf. Sinod, de reprezentanți ai Guvernului și de preoți și credincioși. Catedrala Patriarhiei era neîncăpătoare pentru mulțimea credincioșilor. Prea Fericitul Patriarh Vichentie săvîrșește Doxologia de mulțumire și salută delegația Bisericii noastre. Prea Fericitul Sa spune că avem un trecut comun de lupte împotriva jugului otoman și că vizita aceasta va adînci prietenia dintre cele două Biserici. Prea Fericitul Patriarh Justinian răspunde că Bisericile și popoarele noastre au trăit întotdeauna în bună înțelegere, n-am avut niciodată nemulțumiri și certuri, ci ne-am sprijinit unii pe alții. Această primă vizită a unei delegații bisericesti române în Serbia va fi o nouă legătură de frățietate între Bisericile surori și popoarele prietene.

Inconjurați de mulțimea credincioșilor, Înălții Ierarhi și preoți trec de la Catedrală la reședința patriarhală. Reședința e o casă cu trei etaje, foarte frumoasă. Aici sînt birourile Patriarhiei, aici e o minunată capelă, în care zilnic Patriarhul slujește Sf. Liturghie, aici e un muzeu de obiecte bisericesti și o bogată bibliotecă.

După ce delegația noastră a vizitat reședința și diferite monumente ale orașului, fiind primită de d. președinte al Republicii, J. B. Tito, de d. vicepreședinte A. Rankovici și de Comitetul executiv al orașului Belgrad, ea și-a continuat vizita în țară, văzînd diferite fabrici, gospodării colective, orașe, catedrale, biserici, mănăstiri, monumente, etc. Așa s-a vizitat: episcopia din orașul Kragujevat, mănăstirea de maici Liubostinia, mănăstirea Jicia, catedrala din orașul Ciaciak, cea frumoasă biserică de la Oplenaș pictată în mozaic (50 de culori), care e mîndria poporului sîrb, ș.a.

La mănăstirea Liubostinia, după Doxologie, a vorbit P.S. episcop Gherman, arătînd trecutul mănăstirii și suferințele poporului sîrb sub otomani și sub fasciști.

A răspuns Prea Fericitul Patriarh Justinian, vorbind despre înfrățirea între cele două Biserici și cele două popoare vecine. După masă au vorbit I.P.S. Firmilian al Olteniei și I.P.S. Vasile al Banatului despre frumusețea ortodoxiei și unitatea ei, arătînd marile daruri revărsate de Mintuitorul în Biserica ortodoxă, care una este în dreapta credință, în sfintele ei slujbe, în viața ei religios-morală și în forma de ocîrmuire duhovnicească.

La mănăstirea Jicia vorbește Prea Fericitul Patriarh Justinian despre viața mănăstirilor, care

se temeinicește pe rugăciune și muncă. În catedrala orașului Ciaciak delegația e salutată de protopopul locului, căruia îi răspunde P.F. Patriarh Justinian, chemînd pe preoți și credincioși să propovăduiască și să întărească pacea și buna înțelegere între popoare.

Întîlnirea dintre delegația noastră și clerul și credincioșii sîrbi și-a găsit încoronarea în ziua I de Rusalii. Atunci Prea Fericitul Patriarh Justinian și Vichentie, împreună cu I.P.S. mitropoliți și P.S. episcopi români și sîrbi, înconjurați de soborul protopopilor, preoților și diaconilor, au slujit în catedrala patriarhală Sf. Liturghie. După citirea Sf. Evanghelii, Prea Fericitul Patriarh Justinian a vorbit mulțimii credincioșilor despre pogorîrea Duhului Sfînt și despre focul dragostei, care trebuie să învîpăieze și să unească sufletele, ca unitatea Bisericii lui Hristos să se întărească și pacea să domnească între popoare..

După masă a avut loc o recepție la reședința patriarhală. Luînd cuvîntul Prea Fericitul Patriarh Vichentie spune că se bucură de vizita primei delegații a Bisericii Ortodoxe Române și crede că de aici înainte legăturile dintre Bisericile surori și dintre popoarele noastre vor fi mai strînse. Arată de asemenea că și Biserica Ortodoxă Sîrbă își va da contribuția sa la lupta pentru pace, alături de Biserica Ortodoxă Română.

În răspunsul dat, Prea Fericitul Patriarh Justinian spune că legăturile dintre Bisericile noastre sînt foarte vechi și în toate vremile, în bucurii ca și în suferințe, aceste Biserici s-au ajutat una pe alta. De aceea crede că și vizita aceasta va da roade binefăcătoare pentru frățietatea dintre Bisericile noastre și pentru prietenia dintre cele două popoare.

În celelalte zile, delegația și-a continuat vizita în țară. Așa a fost vizitată mănăstirea Kruședol, unde a fost tuns în monahism (cu peste 100 ani în urmă) cel ce a devenit marele mitropolit al Ardealului, Andrei Șaguna (1848—1874). De asemenea s-a văzut catedrala episcopiei din Carloviș, ai cărei ierarhi cu 200 ani în urmă au sprijinit lupta romînilor ortodocși din Ardeal pentru apărarea credinței strămoșești împotriva silniciei catolice a împăraților de la Viena. O întîlnire impresionantă a avut loc cu preoții și credincioșii români și sîrbi din Satul Nou și Virșeș.

La Satul Nou au întâmpinat delegația o mulțime de credincioși din satele românești, cu trei protopopi și preoții lor în frunte, cu două fanfare și două coruri românești. Protopopul cel mai în vîrstă arată marea bucurie ce le copleșește sufletul, cînd văd pe ierarhii Bisericii Ortodoxe Române în mijlocul lor. Prea Fericitul Patriarh Justinian îi îndeamnă să rămînă strîns uniți în jurul Bisericii ortodoxe, să-și iubească patria și să trăiască în pace și prietenie cu frații lor sîrbi. Prea Fericitul Sa distinge pe protopopi cu rangul de protopopi stavrofori și le înmînează crucea de stavrofori. Cu aceeași bucurie a fost primită delegația noastră și în biserica sîrbă din Satul-Nou și în bisericile română și sîrbă din Virșeș. La Virșeș am fost oaspeții P.S. Visarion. Și acestor credincioși, P.F. Patriarh Justinian le-a dat sfatul să fie legați de Biserică și să fie buni cetățeni ai Patriei.

La 10 iunie membrii delegației au fost primiți la Consiliul de Miniștrii de către d. Vicepreședinte A. Rankovici și au primit diferite decorații, ca semn al prețuirii din partea statului și al prieteniei dintre poporul sîrb și romîn.

Din discuțiile purtate între delegația Bisericii Ortodoxe Române și ierarhii Bisericii Ortodoxe Sîrbe s-a luat hotărîrea ca să se întărească legăturile dintre aceste Biserici prin toate mijloacele, ca: schimb de vizite ale ierarhilor, schimb de cărți și reviste, de profesori și studenți în teologie, de informații ș.a. În felul acesta ne vom cunoaște mai bine unii pe alții și frontul Ortodoxiei se va întări. Se va realiza o unitate mai strînsă atît în cele bisericesti, cît și în lupta pentru pace. Popoarele sîrb și romîn vor adînci prietenia care le leagă de veacuri și care azi e mai puternică prin lupta comună pentru pace și o viață mai bună.

Din cele spuse pe scurt despre vizita delegației Bisericii Ortodoxe Române în R.P.F. Jugoslavia, ne dăm seama că ea este o contribuție deosebită la întărirea legăturilor dintre Biserica Ortodoxă Română și Biserica Ortodoxă Sîrbă, dintre popoarele celor două țări vecine. Căci una sîntem în credința ortodoxă și una în lupta pentru viață, pentru pace, pentru progres.

Prot. vicar T. BELAȘCU

Bunăînțelegere frățească

Cînd am fost instalat în parohia Brateiu, în anul 1934 luna decembrie, toți credincioșii gr. cat. în frunte cu păstorul lor sufletec Păr. Alexandru Moldovan, au participat la această însemnată sărbătoare din viața mea. Părintele Moldovan Alexandru a fost un preot blînd, credincios, sincer. Am trăit în cea mai perfectă bunăînțelegere pînă a închis ochii. Mi-a spus odată: „Ești tînăr. Dar, să știi, că noi suntem una în credință și va veni vremea cînd vor înțelege și cei de la Blaj acest lucru, adică, cumcă poporul romîn are credință ortodoxă”. Iar cînd lipseam din parohie mă suplinea la slujbe (în afară de biserică). Asemenea făceam și eu. Menționez că Păr. Alexandru Moldovan era nepotul fostului canonic al Blajului „Moldovănuț” (Ioan Micu Moldovanu).

În anul 1947 a fost instalat în parohia gr. cat. Brateiu Păr. Coman V. Ne-am înțeles foarte bine amîndoi de la început. După unificare părintele Coman V., care e o fire deschisă, optimist, vesel, cu dragoste față de lucrul Domnului, a pășit fără șovăire și sincer pe drumul ortodox. A

înțeles că cheia consolidării și desăvîrșirii actului de unificare bisericască din oct. 1948, stă în mare parte în mîna preotului revenit.

Prin reîntregirea Bisericii Ortodoxe Române și prin refacerea unității noastre religioase, clerul și credincioșii foști gr. cat. au dovedit o înțelepciune, o putere sufletească și un patriotism, cu care au zdrobit în puține zile opera nefastă a 250 de ani de desbinare.

„Unitatea credinței” va aduce roade îmbelșugate pentru patrie și pentru sfînta noastră biserică ortodoxă. Uniți în cugete și uniți în Dumnezeu ne vom interpune cu tot dinadinsul pentru ca ceea ce n-a fost posibil în trecut să nu mai întîrzie a se realiza de azi înainte: „pe pămînt pace și între oameni bunăvoire”.

Preot MAIER MIRON

NICOLAE GRIGORESCU

Implinindu-se vara aceasta cincizeci ani de la moartea lui Nicolae Grigorescu, se cuvine să arătăm cine a fost și de ce merită să-i facem pomemirea.

Nicolae Grigorescu este cel mai mare pictor român.

El s-a născut în 15 mai 1838 în comuna Văcăreștii-Dimboviței. Era al șaselea copil din șapte ai unui țăran sărac cu același nume.

Tatăl său știind să citească și să scrie își câștiga piinea îndeplinind diferite munci de cancelarie la un boer din sat. Cu mare greutate reușia însă să umple toate lipsurile unei familii atât de numeroase și sărace.

Când micul Nicolae avea numai șase ani, tatăl său muri, lăsând în urmă o văduvă cu șapte copii. Mama, rămasă fără nici un sprijin, se mută cu copilașii la București. Nădăjduia că într-un oraș așa de mare va avea de lucru și va putea mai ușor să-și crească copiii. Aci a dat însă peste o și mai mare lipsă. Nu avea unde locui și nu și-a putut găsi o slujbă potrivită.

Adăpostită la început la o rudă, se mută apoi la marginea orașului, în mahalaua Cărămidari, de unde venea zilnic în oraș ca să caute de lucru.

Cosea, spăla, torcea, făcea curățenie prin case și grădini pe la cei mai cu stare, lucra orice, de dimineața pînă seara, ca să-și poată crește copiii.

Cu multă recunoștință scrie Grigorescu despre mama sa: „Cu acul ne-a crescut biata mama. Și odată n-am auzit-o plîngîndu-se ori blestemînd, ori spunînd vreo vorbă rea. S-a trudit să-răcuța de ea și-a învățat singură să citească și să scrie ca să ne poată învăța și pe noi... De dimineața și pînă în noapte muncea și ne îngrija s-avem de toate”.

Când copiii au devenit mărișori au început și ei să muncească. Fetele coseau lucruri de casă. Nicolae împreună cu fratele său mai mare Ghiță, au intrat ucenici la un zugrav de biserici, căci — așa cum singur ne spune — mult îi mai plăceau icoanele cînd era mic.

În doi ani de zile a colindat pe la diferiți iconari, furînd mai mult meșteșugul decît învățîndu-l. La vîrsta de 12 ani a ajuns să poată zugrăvi singur iconițele pe care le vindea în zilele de țîrg țăranilor.

Așa, încet-încet, i-a crescut faima de iconar, încît într-o zi se pomenește că este chemat să facă icoane pentru minăstirea Căldărușani. Nu mult după aceasta este chemat ca împreună cu fratele său să zugrăvească minăstirea Zamfira.

Ațit de reușite au fost aceste lucrări încît maicele de la minăstirea Agapia l-au invitat să picteze și minăstirea lor. Și Grigorescu a umplut pereții acestei minăstiri cu chipuri de sfinți și sfinte, care și astăzi sînt o dovadă a marelui său dar.

Cu banii cîștigați din pictarea acestei minăstiri și a altor biserici și cu ajutorul lui Mihail Cogălniceanu, a plecat la Paris, apoi în Italia și Grecia, ca să mai prindă cîte ceva din arta picturii.

Acolo a văzut tablouri lucrate de cei mai mari pictori și s-a desăvîrșit darul pictoricesc.

Inima lui îl mîna însă mai mult spre natură, spre locurile și oamenii din țară. Pe acestea dorea să le prindă în pinzele sale și să le facă cunoscute.

Se reîntoarce deci în țară, colindă plaiurile copilăriei și alte părți frumoase din patrie și pictează oameni și locuri de pe la noi. Numele lui devine cunoscut și laudat, iar tablourile expuse în țară și străinătate, sînt foarte căutate și plătite scump.

Grigorescu a redat realitățile de la noi cu scopul de a slăvi frumusețile țării și pe oamenii

din popor, dar și cu scopul de a arăta anumite lipsuri.

— PEȘTERA DIMBOVICIOAREI, TIRLA PE BARAGAN, apoi figuri de țărani care muncesc din greu pămîntul sau se odihnesc la miez de zi; femei care coase sau torc, fete care merg ori vin cu vitele de la pășune, care cu boi încărcate cu țăranii sau țărance, turme de oi venind de la păscut cu ciobanii după ele, țăranii de la munte sau cei de la șes supși și arși de soare — ocupă un loc de frunte în picturile sale.

Țăranul trudit e arătat adesea alături de tovarășii săi de muncă, de vite, — la țîrg, la plug, în drum spre casă, la păscut, etc.

În o mulțime de tablouri reproduce apoi scene din războiul independenței din 1877. Grigorescu a învesnicit pe țăran și în situația de soldat, apărător al patriei sale.

Icoana Mîntuitorului pictată de Grigorescu

— ATACUL DE LA SMIRDAN, ÎN VALEA RAHOVEI, SANTINELA și altele, își umplu sufletul de mîndrie văzînd cîte virtuți are dorobanțul român, care a cucerit cu arma independența țării sale.

În altele exprimă omenia și bunătatea poporului român. Așa în PRIZONIERII TURCI sau în CONVOIUL DE PRIZONIERI, Grigorescu nu ne înfățișează pe soldații căzuți prizonieri ca pe niște dușmani, ci ca pe niște oameni nefericiți, în ochii cărora se citește nedumerirea și durerea. Față de ei te cuprinde mai degrabă un sentiment de milă decît de răsbunare.

În tablourile lui Grigorescu nu întîlnim chipuri de ofițeri. Prin aceasta a vrut să arate că țăranul, soldatul simplu, este talpa țării și apărătorul ei.

Cei care l-au cunoscut pe Grigorescu spun că el a iubit ațit de mult pe oamenii de rînd încît cînd i se vorbea de ei, își aducea aminte de jertfa lor în războiu și i se umpleau ochii de lacrimi.

Nețărîmurita sa dragoste pentru țara și poporul din care se trăgea, l-a obligat să spună și

adevărul. Tablourile sale sînt grăitoare despre stările înapoiate din timpul său.

În COLIBA și BORDEIUL facem cunoștință cu casele sărăcicioase și umile ale satelor de atunci, iar VĚCHILUL ne face să urim jejuirea și împilarea țăranului, precum EVREUL CU GISCA biciuiește năravul rău de a da plocon pentru a fi se face dreptate.

Pămîntul românesc cu munții, dealurile și cîmpiile, cu riuri și păraie, omul și vietățile din jurul său, cu viața lor îndestulată sau săracă, obiceiturile noastre bune și rele, acestea le-a învesnicit Grigorescu în picturile sale.

Opera lui este deci un cîntec închinat patriei, un cîntec frumos, o operă mare cuprinsă în peste trei mii tablouri, pe care streinii le admiră și cu cari noi românii ne mîndrim.

Nicolae Grigorescu a murit în vara anului 1907. Cu el s-a stins un geniu al neamului nostru, care a strălucit departe dincolo de hotarele țării.

Opera lui e considerată azi ca o mărturie de netăgăduit a marelui său talent artistic și un tezaur neprețuit al poporului român. B.

Sfinții Părinți despre post

Postul este o moștenire scumpă din străbuni. El este pururea contemporan credinciosului. A fost rinduit chiar în rai. Această îndrumare a primit-o chiar Adam: „din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mîncîci” (Facere 2, 17). Acest „să nu mîncîci” indică tocmai postul și reținerea.

Sf. Vasile cel Mare

Dacă Eva ar fi postit și nu ar fi luat fructul pomului, noi astăzi nu am fi suferit, căci „nu cei sănătoși au nevoie de medic, ci cei bolnavi” (Mat. 9, 12). Sîntem apăsați de păcate și ne putem însănătoși numai prin post și pocăință, care ne curăță în fața lui Dumnezeu.

Sf. Vasile cel Mare

Continuare în pag. 4

Contractările de cereale

După desființarea cotelor contractările de cereale și alte produse au un rol deosebit de însemnat în dezvoltarea schimbului dintre oraș și sat, în asigurarea veniturilor țăranilor muncitori și în cointeresarea lor materială, cât și în formarea stocurilor de produse agricole de care are nevoie statul. Prin contractări organizațiile comerciale de stat și cooperatiste încheie, înainte de recoltare, contracte cu țăranii muncitori, prin care aceștia se angajează de bună voie să vândă anumite cantități de cereale; în schimb, organizațiile contractante le plătesc prețul asupra căruia au convenit și, în afară de aceasta, le asigură un șir de avantaje menite să-i stimuleze și să-i ajute în lupta pentru ridicarea producției agricole și să le sporească veniturile gospodăriei.

Succesele obținute pînă acum în contractarea a diferite produse agricole oglindesc interesul crescînd al maselor țăranimii față de sistemul contractărilor. Avantajele acordate au făcut ca în foarte scurt timp țăranii să contracteze cu statul vînzarea unor mari cantități de legume și zarzavaturi, floarea soarelui, etc.; cît privește cerealele producătorii individuali și unitățile din sectorul socialist al agriculturii s-au angajat să vîndă statului mari cantități de produse.

Hotărîrea Consiliului de Miniștri cu privire la contractarea cerealelor a stabilit condiții avantajoase pentru producători în ce privește prețurile, acordarea de credite și arvune: în afară de aceasta ea prevede că producătorii contractanți își pot procura cu prioritate, contra schimb, seminte selecționate de cea mai bună calitate, îngrășăminte chimice și insectofungicide la preț de stat. Cei care contractează cantități mai mari de cereale sau se asociază pentru a contracta în comun cantități mai importante se bucură de avantaje sporite în ce privește prețul și primesc premii în unelte agricole, etc.

La încheierea contractelor, prețul se stabilește prin bună învoială cu producătorul; țăranul are siguranța că acest preț va fi un preț ferm, adică un preț pe care statul îl garantează și i-l va plăti chiar dacă în momentul predării produselor prețurile pieții vor fi mai scăzute. În felul acesta producătorul își poate face dinainte socoteala exactă a cîștigului pe care-l va obține, bizuindu-se pe un venit sigur.

Potrivit hotărîrii, contractele se pot încheia cel mult pînă la 30 de zile înainte de recoltare. Cantitatea minimă pe care o pot contracta producătorii individuali, membrii gospodăriilor agricole colective, ai cooperativelor agricole de producție și ai întovărășirilor agricole este de 200 kg grîu-secară sau 200 kg orzoaică sau 200 kg floarea soarelui, sau 200 kg porumb.

Hotărîrea acordă avantaje speciale membrilor gospodăriilor agricole colective, cooperativelor agricole de producție, întovărășirilor agricole, precum și producătorilor individuali care contractează în asociere. Dacă se asociază pentru contractarea a cel puțin 30 tone grîu-secară, orzoaică și floarea-soarelui la un loc, sau 30 tone porumb, producătorii agricoli benefi-

ciază de majorarea cu 10% a prețului ferm de contractare.

În ce privește acordarea de credite sau arvune producătorilor contractanți, unitățile din sectorul cooperatist al agriculturii primesc, la încheierea contractului, credite prin Banca Agricolă (cîte 50 lei pentru fiecare 100 kg grîu-secară și 40 lei pentru fiecare 100 kg porumb); membrii acestor unități și producătorii individuali, la rîndul lor, primesc o arvună de 40 lei pentru fiecare 100 kg grîu-secară și 30 lei pentru fiecare 100 kg porumb, din care jumătate la încheierea contractului și jumătate înainte de recoltare. Este limpede că acest sprijin acordat tuturor categoriilor de producători contractanți este o mare înlesnire pentru gospodăriile țăranesti.

Produsele contractate sînt plătite la predare. Pentru transportul produselor la baza de recepție — care este o obligație a producătorilor — aceștia mai primesc în plus 0,07 lei pentru fiecare kg de cereale.

Așa cum se arată în hotărîre, producătorii trebuie să predea păioasele contractate la treieris, iar celelalte produse la recoltare.

Hotărîrea prevede că în afară de contractele în care prețul se stabilește la data încheierii contractului, producătorii pot încheia după voie la libera lor alegere, și contracte în care prețul se stabilește la data predării produselor. În acest caz, prețul va fi socotit pe baza prețului de achiziție practicat la acea dată, plus anumite sporuri, potrivit condițiilor stabilite de hotărîre; prețul plătit nu va putea fi mai mic decît un anumit preț minim (stabilit dinainte) chiar dacă prețurile pieții vor coborî mai jos.

Prevederile hotărîrii și desfășurarea cu succes a contractărilor de cereale și de alte produse agricole au o deosebită însemnătate. Pe această cale statul își procură cantități însemnate de produse, pe care le poate cunoaște și pe care poate conta din vreme, putînd în felul acesta să planifice în bune condițiuni folosirea lor, să asigure o cît mai bună aprovizionare a populației și a industriei. La rîndul lor, țăranii muncitori se bucură de o serie de avantaje și totodată știu și ei pe ce anume venituri pot conta și ce socotele gospodărești își pot face. Prin prevederile hotărîrii, țăranimea muncitoare primește un sprijin însemnat pentru sporirea producției agricole și ridicarea nivelului de trai.

Este în interesul comun atît al populației muncitoare de la orașe, cît și al țăranimii muncitoare, în interesul tuturor oamenilor muncii ca schimbul de mărfuri între oraș și sat să se facă prin organizațiile de stat și cooperatiste, fără intermediarii speculanți care caută să-i jupoaie pe țărani și să umfle prețurile la orașe, lovind în puterea de cumpărare a leului și dăunînd astfel intereselor întregului popor. Pentru a putea asigura cantitățile de cereale necesare populației orașenești, pentru a putea trimite la sate tot mai multe mărfuri și mașini agricole, mereu mai bune și mai ieftine, care să înlesnească țăranimii făurirea unei vieți mai bune,

statul trebuie să dispună de cereale. Este deci interesul material al țăranimii și tot odată o chestiune de conștiință patriotică să valorifice cît mai multe produse prin contractări și achiziții, răspunzînd astfel frățeste clasei muncitoare care o ajută zi de zi să-și făurească un trai mai bun.

Școlile Bisericii

Urmare din pag. 1-a

150 ani de existență, are o tradiție frumoasă, dusă la înflorire de marele mitropolit Nicolae Bălan și continuată de I.P.S. Mitropolit Iustin. Actualul Mitropolit, I.P.S. Nicolae Colan, care a fost 15 ani profesor și 9 ani rector al Institutului, va păstra și va spori zestrea acestui Institut.

Absolventul *Coriolan Mureșan* a spus că studenții Institutului se pregătesc ca să fie buni slujitori ai Bisericii și buni cetățeni ai Patriei.

I.P.S. nostru *mitropolit Nicolae* a spus că profesorii și studenții au muncit cu osîrdie, folosind fiecare zi cît mai bine. Absolvenții să învețe de la Sf. Ap. Petru înflăcărarea pentru Hristos și de la Sf. Ap. Pavel respectul pentru știința teologică și statornicia în credința cea dreptmăritoare a Bisericii noastre. Ei pot lua îndreptar și de la cei doi mari ierarhi ai Bisericii Ardelene: Andrei Șaguna, care odihnește la Rășinari, și Nicolae Bălan, care odihnește la Sîmbăta de sus. În felul acesta, devenind preoți, ei vor putea să-și împlinească datoria față de Biserică și față de Patrie.

Așa noii absolvenți se îndreaptă spre stranele și altarele noastre. Roada unui an de muncă se revărsă asupra parohiilor din sate și orașe. La toamnă, în septembrie, școlile Bisericii ardelene, la Cluj și la Sibiu, așteaptă noi candidați, fiii ai credincioșilor cu dragoste de Biserică, spre a-i pregăti să devină slujitori la altar și la strană, slujitori ai lui Hristos și ai poporului.

T. R.

Științii Părinți despre post

Urmare din pag. 3

Postul este începutul și întărirea oricărei străduinți duhovnicești. Dacă începi lucrul cu trupul îndesat, el nu te servește. Dar dacă te pregătești cu postul, trupul se întărește și-ți rabdă toată încordarea.

Sf. Simeon noul Teolog.

Sînt două căi în viață, una a trezviei și alta a îmbuibării. Prima te face capabil de muncă și-ți ține mintea trează, a doua te umple de mincăruri și-ți întunecă mintea. Alege creștine!

Ava Dorotei

Felul postului pentru fiecare credincios în parte, în afară de legiurile bisericesti, depinde de fiecare credincios, cum și-l rînduiește. Dar felul ultim trebuie să fie înfrînarea postelor trupului și gîndului, pentru ca să propășească sufletul.

Sf. Ioan Cassian

Să ne reținem de îmbuibare și în deosebi de păcate. Mai ales să ne păzim gura de vorbe nedrepte și minile de fapte necuviincioase. Nu ce intră pe gură, ci ceea ce iese produce păcat. Să păzim deci postul gurii, al gîndului și faptei.

Sf. Ioan Gură de Aur